Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

14. oktoober 2014*

Apellatsioonkaebus — Ühine kalanduspoliitika — Kalapüügikvoodid — Komisjoni võetud erakorralised meetmed — Liidu lepinguväline vastutus — ELTL artikli 340 teine lõik — Tingimused — Tegelik ja kindel kahju — Subjektiivsed kalapüügiõigused

Kohtuasjas C-611/12 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 27. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus,

Jean-François Giordano, elukoht Sète (Prantsusmaa), esindajad: advokaadid D. Rigeade ja A. Scheuer,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Bouquet ja D. Nardi,

kostja esimeses kohtuastmes

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, asepresident K. Lenaerts, kodade presidendid A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, C. Vajda ja S. Rodin, kohtunikud A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits (ettekandja), J. L. da Cruz Vilaça ja F. Biltgen,

kohtujurist: P. Cruz Villalón,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 20. märtsi 2014. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 J.-F. Giordano palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu otsuse Giordano *vs.* komisjon (T-114/11, EU:T:2012:585, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi, milles ta nõudis kahju hüvitamist, mida talle väidetavalt tekitas komisjoni

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

12. juuni 2008. aasta määruse (EÜ) nr 530/2008, millega kehtestatakse erakorralised meetmed Atlandi ookeanis ida pool 45° läänepikkust ja Vahemeres harilikku tuuni püüdvate seinerite suhtes (ELT L 155, lk 9), vastuvõtmine.

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 20. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 2371/2002 ühisele kalanduspoliitikale vastava kalavarude kaitse ja säästva kasutamise kohta (EÜT L 358, lk 59; ELT eriväljaanne 04/05, lk 460) eesmärk on rakendada kalapüügi korralduse mitmeaastast lähenemisviisi, et tagada selle sektori pikaajaline elujõulisus.

3 Määruse nr 2371/2002 artikkel 7 „Komisjoni erakorralised meetmed" sätestab:

„1. Kui on tõendeid, et vee-elusressursside või mere ökosüsteemi säilimist ähvardab kalapüügist tulenev tõsine ning viivitamatut reageerimist nõudev oht, võib komisjon liikmesriigi põhjendatud taotluse korral või omal algatusel kehtestada erakorralised meetmed, mis ei kesta üle kuue kuu. Komisjon võib uue otsusega erakorralisi meetmeid pikendada kuni kuue kuu võrra.

2. Liikmesriik esitab taotluse samaaegselt komisjonile, teistele liikmesriikidele ja asjaomastele piirkondlikele nõuandekomisjonidele. Need võivad esitada oma kirjalikud märkused komisjonile viie tööpäeva jooksul alates taotluse saamisest.

Komisjon teeb otsuse 15 tööpäeva jooksul alates lõikes 1 nimetatud taotluse saamisest.

3. Erakorralised meetmed jõustuvad kohe. Nendest teatatakse asjaomastele liikmesriikidele ning need avaldatakse Euroopa Ühenduste Teatajas.

4. Asjaomased liikmesriigid võivad suunata komisjoni otsuse nõukogule 10 tööpäeva jooksul alates kõnealuse teate kättesaamisest.

5. Ühe kuu jooksul alates küsimuse suunamise kuupäevast võib nõukogu kvalifitseeritud häälteenamusega teha teistsuguse otsuse."

4 Määruse nr 2371/2002 artikkel 20 „Kalapüügivõimaluste jaotamine" sätestab:

„1. Nõukogu otsustab komisjoni ettepanekul kvalifitseeritud häälteenamusega püügipiirangute ja/või püügikoormuse piirangute ning kalapüügivõimaluste jaotamise üle liikmesriikide vahel ning kõnealuste piirangutega seotud tingimuste üle. Püügivõimalused jaotatakse liikmesriikide vahel nii, et kõikidele liikmesriikidele oleks tagatud kõikide varude ja kalastustegevuse suhteline stabiilsus.

2. Kui ühendus määrab kindlaks uued kalapüügivõimalused, otsustab nõukogu iga liikmesriigi huvisid arvesse võttes nende võimaluste jaotamise üle.

3. Iga liikmesriik otsustab, mis meetodil ta liikmesriigile ühenduse õiguse alusel määratud kalapüügivõimalused oma lipu all sõitvate laevade vahel jaotab. Kõnealune liikmesriik teeb jaotamismeetodi komisjonile teatavaks.

4. Nõukogu määrab kindlaks kolmandate riikide kasutada olevad kalapüügivõimalused ühenduse vetes ning jaotab kõnealused võimalused kõigi kolmandate riikide vahel.

5. Liikmesriigid võivad pärast komisjoni teavitamist omavahel vahetada kõik nendele eraldatud kalapüügivõimalused või osa neist."

5 Selles kontekstis võeti vastu nõukogu 16. jaanuari 2008. aasta määrus (EÜ) nr 40/2008, millega määratakse 2008. aastaks kindlaks teatavate kalavarude ja kalavarurühmade püügivõimalused ning lisatingimused, mida kohaldatakse ühenduse vetes ning ühenduse kalalaevade suhtes püügipiirangutega vetes (ELT L 19, lk 1).

6 Neid piiranguid ja koguseid muudeti komisjoni 22. mai 2008. aasta määrusega (EÜ) nr 446/2008, millega kohandatakse 2008. aastal teatavaid hariliku tuuni kvoote vastavalt nõukogu määruse (EMÜ) nr 2847/93 (millega luuakse ühise kalanduspoliitika suhtes rakendatav kontrollisüsteem) artikli 21 lõikele 4 (ELT L 134, lk 11).

7 Määruse nr 2371/2002 artikli 7 alusel võttis komisjon 12. juunil 2008 vastu määruse nr 530/2008.

8 Määruse nr 530/2008 põhjenduses 6 on kirjas:

„Olemasoleva teabe ja komisjoni inspektorite asjaomastesse liikmesriikidesse toimunud lähetustelt saadud andmete põhjal loetakse Kreeka, Prantsusmaa, Itaalia, Küprose ja Malta lipu all sõitvatele või nendes riikides registreeritud seineritele 2007. aastaks eraldatud hariliku tuuni püügivõimalused Atlandi ookeanis ida pool 45° läänepikkust ja Vahemeres ammendatuks 2008. aasta 16. juunil ning Hispaania lipu all sõitvatele või selles riigis registreeritud seineritele eraldatud sama kalavaru püügivõimalused loetakse ammendatuks 2008. aasta 23. juunil.”

9 Nimetatud määruse artikkel 1 näeb ette:

„Kreeka, Prantsusmaa, Itaalia, Küprose ja Malta lipu all sõitvatel või nendes riikides registreeritud seineritel keelatakse hariliku tuuni püük Atlandi ookeanis ida pool 45° läänepikkust ja Vahemeres alates 16. juunist 2008.

Alates nimetatud kuupäevast keelatakse ka kõnealuste laevade püütud kalavarude pardal hoidmine, nuumamiseks või kasvatamiseks sumpadesse paigutamine, ümberlaadimine, üleandmine või lossimine.”

10 Sama direktiivi artikkel 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Hispaania lipu all sõitvatel või selles riigis registreeritud seineritel keelatakse hariliku tuuni püük Atlandi ookeanis ida pool 45° läänepikkust ja Vahemeres alates 23. juunist 2008.

Alates nimetatud kuupäevast keelatakse ka kõnealuste laevade püütud kalavarude pardal hoidmine, nuumamiseks või kasvatamiseks sumpadesse paigutamine, ümberlaadimine, üleandmine või lossimine.”

11 Määruse nr 530/2008 artikkel 3 sätestab:

„1. Alates 16. juunist 2008, arvestades teises lõikes sätestatut, ei luba ühenduse ettevõtjad Atlandi ookeanis ida pool 45° läänepikkust ja Vahemeres seinerite püütud harilikku tuuni ühenduse vetes või sadamates lossida, kasvatamiseks või nuumamiseks sumpadesse paigutada ega ümber laadida.

2. Hispaania lipu all sõitvate või selles riigis registreeritud seinerite Atlandi ookeanis ida pool 45° läänepikkust ja Vahemeres püütud harilikku tuuni lubatakse ühenduse vetes või sadamates lossida, kasvatamiseks või nuumamiseks sumpadesse paigutada ja ümber laadida kuni 23. juunini 2008.”

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

12 J.-F. Giordano on Prantsuse lipu all Vahemeres kalapüügiga tegeleva seineri „Janvier Giordano” reeder.

13 Liidu õigusnormide kohaselt oli Prantsuse Vabariigile 2008. aastaks määratud hariliku tuuni püügi kvoot 4164 tonni, millest 90% kuulus Prantsuse lipu all Vahemeres tegutsevatele seineritele.

14 16. aprilli 2008. aasta otsusega väljastas Prantsuse põllumajandus- ja kalandusminister hagejale kalapüügi eriloa, mille alusel oli lubatud püüda, ümber laadida, üle anda, lossida, vedada, ladustada ja müüa Vahemere harilikku tuuni kalapüügivõimaluste piires, mis oli talle antud isikliku kvoodina 132,02 tonni. Luba kehtis 1. aprillist 2008 kuni 30. juunini 2008.

15 Pärast määruse nr 530/2008 vastuvõtmist, millega keelati hariliku tuuni püük Vahemeres, katkes tuunipüügi hooaeg 16. juunil 2008, mistõttu tunnistati hageja püügiluba Langedoc-Roussillon'i piirkonna prefekti 16. juuni 2008. aasta otsusega, millega kõnealust määrust rakendati, kehtetuks.

16 J.-F. Giordano pöördus kõnealuse otsuse tühistamise nõudega Prantsuse halduskohtutesse. Nii Montpellier' halduskohus kui ka Marseille' apellatsioonikohus jätsid tema tühistamisnõude rahuldamata põhjendusega, et asjaomane keelumeede tulenes komisjoni määrusest nr 530/2008, mitte Languedoc-Roussillon'i prefekti otsusest.

17 Euroopa Kohus otsustas kohtuotsuses AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153), et määrus nr 530/2008 on kehtetu osas, mille kohaselt määruse nr 2371/2002 artikli 7 lõike 1 alusel kehtestatud keelud jõustuvad Hispaania lipu all sõitvate või selles liikmesriigis registreeritud seinerite ja nendega lepingud sõlminud ühenduse ettevõtjate suhtes 23. juunist 2008, samas kui asjaomased keelud jõustuvad Kreeka, Prantsusmaa, Itaalia, Küprose ja Malta lipu all sõitvate või neis liikmesriikides registreeritud seinerite ja nendega lepingud sõlminud ühenduse ettevõtjate suhtes 16. juunist 2008, ilma et see erinevus oleks objektiivselt põhjendatud.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

18 J.-F. Giordano esitas määruse nr 530/2008 vastuvõtmisega tekitatud kahju hüvitamiseks Euroopa Liidu lepinguvälise vastutuse hagi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 25. veebruaril 2011.

19 Olles vaidlustatud kohtuotsuse punktis 12 meenutanud väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt peab liidu organite ebaseaduslikust tegevusest tuleneva lepinguvälise vastutuse tekkimiseks olema täidetud hulk tingimusi, otsustas Üldkohus kõigepealt analüüsida seda, kas apellant on väidetava kahju tegelikku olemasolu tõendanud.

20 Nii toimides leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 18, et kvoodid ei anna kaluritele mingit tagatist, et nad saavad kogu neile eraldatud kvoodi täis püüda, kuna kvoot kujutab endast vaid maksimaalse püügi teoreetilist piiri, mida mingil juhul ületada ei tohi.

21 Seega otsustas Üldkohus, et kuna apellant väitis üksnes seda, et määrusega nr 530/2008 kehtestatud kalapüügikeeld ei võimaldanud tal 16. juunist kuni 30. juunini 2008 oma tegevusalaga tegeleda, ei olnud kahju, millele ta tugineb, tegelik.

22 Seetõttu jättis Üldkohus apellandi hagi rahuldamata ja mõistis temalt välja kohtukulud.

Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded

23 Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— tuvastada, et määruse nr 530/2008 vastuvõtmine tekitas talle hüvitatava kahju;

— kohustada komisjoni maksma talle kahjuhüvitist summas 542 594 eurot, ja

— mõista nii apellatsioonimenetluse kui esimese astme menetluse kohtukulud välja komisjonilt.

24 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

— teise võimalusena jätta apellatsioonkaebus põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— kolmanda võimalusena jätta kahju hüvitamise nõue rahuldamata, ja

— mõista nii apellatsioonimenetluse kui esimese astme menetluse kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

Poolte argumendid

25 Apellant väidab oma esimese väitega, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 17–22, et liidul ei tekkinud lepinguvälist vastutust õigusvastase õigusakti eest, kuna viidatud kahju ei olnud tegelik ja kindel.

26 Selle väite esimeses osas väidab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 17–19 ajas Üldkohus segamini kahju kindluse ja kahjusumma kindlaksmääramise.

27 Esiteks tuleneb viidatud kahju tegelik ja kindel laad asjaolust, et vastavalt määrusele nr 530/2008 oli ta kohustatud lõpetama oma kalapüügitegevuse enne püügihooaja tavapärast lõppu, ja teiseks tuleb kahjusumma tingimata kindlaks määrata hüpoteetiliselt, kuna kala kogus, mida apellant oleks võinud püüda, ei ole teada.

28 Esimese väite teises osas väidab apellant, et ta kannatas ebatavalist ja erilist kahju. Kahju ebatavaline laad on seotud asjaoluga, et selle summa vastab poolele eeldatud käibest, samas kui kahju on eriline, kuna see puudutab vaid teatud hulka kogukonna liikmetest.

29 Komisjon väidab esmalt, et esimene väide tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, sest tegeliku ja kindla kahju olemasolu hindamine kujutab endast faktiliste asjaolude hindamist, mille õiguspärasust Euroopa Kohus ei kontrolli.

30 Teiseks leiab komisjon, et esimene väide ei ole põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

Vastuvõetavus

31 Mis puudutab esimese väite esimest osa, siis see on vastuvõetav, kuna apellant palub Euroopa Kohtul otsustada, kas Üldkohus rikkus viidatud kahju liidu lepinguvälise vastutuse tuvastamise raames tegelikuks ja kindlaks kahjuks kvalifitseerimisel õigusnormi (vt selle kohta kohtuotsused Archer Daniels Midland *vs.* komisjon, C-510/06 P, EU:C:2009:166, punkt 105, ja komisjon *vs.* Schneider Electric, C-440/07 P, EU:C:2009:459, punkt 191).

32 Seega tuleb selle esimese väiteosa suhtes komisjoni poolt esitatud vastuvõetamatuse väide tagasi lükata.

33 Esimese väite teise osa suhtes tuleb tõdeda, et see ei vasta apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse nõuetele, kuna esitades rea argumente, väitmaks, et ta kandis ebatavalist ja erilist kahju, soovib apellant tegelikult Üldkohtus esitatud hagiavalduse pelka ülevaatamist (vt selle kohta kohtuotsused Interporc *vs.* komisjon, C-41/00 P, EU:C:2003:125, punkt 16, Reynolds Tobacco jt *vs.* komisjon, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punkt 50).

34 See väiteosa tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Sisulised küsimused

35 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et liidu lepinguvälise vastutuse kohaldamiseks ELTL artikli 340 teise lõigu tähenduses peab olema täidetud terve rida tingimusi nagu liidu institutsioonidele etteheidetava käitumise ebaseaduslikkus, kahju olemasolu ning käitumise ja osutatud kahju vahelise põhjusliku seose olemasolu (kohtuotsus Agraz jt *vs.* komisjon, C-243/05 P, EU:C:2006:708, punkt 26 ja seal viidatud kohtupraktika).

36 Kahju olemasoluga seotud tingimus nõuab, et kahju, mille hüvitamist taotletakse, oleks tegelik ja kindel, mida peab tõendama apellant (kohtuotsus Agraz jt *vs.* komisjon, EU:C:2006:708, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Käesoleval juhul leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 17–19, et apellandi viidatud kahju, mis seisnes isikliku kvoodi püüdmata ja müümata jäänud osas tulenevalt sellest, et alates 16. juunist 2008 oli hariliku tuuni püüdmine keelatud, peegeldab vaid hüpoteetilist olukorda ja seda ei saa pidada tegelikuks ja kindlaks.

38 Täpsemalt otsustas Üldkohus, et kvootide jagamine ei anna apellandile mingit tagatist, et ta saab kogu oma isikliku kvoodi täis püüda, kuna see kvoot kujutab endast vaid maksimaalse püügi teoreetilist piiri, ning et igal juhul ei saa välistada, et isegi kui apellant oleks võinud kala püüda kuni 30. juunini 2008, ei oleks ta oma kvooti täitnud tema tahtest sõltumatute asjaolude tõttu.

39 Siiski tuleb tõdeda, et nii toimides rikkus Üldkohus õigusnormi.

40 Piirdudes, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 18, tuginemisega eelduse, et apellandil oli õigus kala püüda ja ta oleks tingimata oma kvoodi ammendanud, ekslikule laadile, rikkus Üldkohus kahjuga seonduva tingimuse analüüsimisel õigusnormi. Nimelt, esiteks ei ole õigusnormiga isikutele antud õiguse olemasolu seotud väidetava kahju tegeliku olemasoluga, vaid kujutab endast tingimust, mis peab olema täidetud, et järeldada sellise normi piisavalt selget rikkumist liidu institutsiooni poolt, et kohaldada liidu lepinguvälist vastutust. Teiseks, asjaolu, et Üldkohus lükkas tagasi apellandi väite, mille kohaselt ta oleks oma kvoodi ammendanud, omab tähtsust üksnes viidatud kahju ulatuse hindamisel, mitte aga sellise kahju olemasolu enda hindamisel, mille kindlat laadi tema täpse ulatuse ebaselgus ei mõjuta (vt selle kohta kohtuotsus Agraz jt *vs.* komisjon, EU:C:2006:708, punkt 36).

41 Seega, ilma et oleks vaja teha otsust apellatsioonkaebuse teiste väidete suhtes, tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada.

Hagi Üldkohtus

42 Vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu teisele lausele võib Euroopa Kohus vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise korral teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab.

43 Käesolevas kohtuasjas on Euroopa Kohus seisukohal, et menetlusstaadium lubab J.-F. Giordano Üldkohtule esitatud kahju hüvitamise hagi üle otsustada ning et seega tuleb selle suhtes teha lõplik kohtuotsus.

44 Nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 35, peab liidu lepinguvälise vastutuse kohaldamiseks olema täidetud terve rida tingimusi. Nende hulgas õigusakti õigusvastasuse korral on isikutele õigusi andva õigusnormi piisavalt selge rikkumise olemasolu (kohtuotsus komisjon *vs.* Schneider Electric, EU:C:2009:459, punkt 160).

45 Antud juhul väidab J.-F. Giordano esmalt, et komisjon rikkus määruse nr 2371/2002 artikli 7 lõiget 1, võttes vastu määruse nr 530/2008, olgugi et tal ei olnud tõendeid Prantsuse lipu all sõitvatele laevadele antud 2008. aasta kvoodi ületamise kohta.

46 Siinkohal tuleb märkida, et see argument põhineb eeldusel, et komisjoni erakorralised meetmed nõuavad määratud kvoodi tegeliku ületamise tõendamist. Kuid niisugune eeldus on väär. Nimelt, vastavalt määruse nr 2371/2002 artikli 7 lõike 1 enda sõnastusele võib komisjon kehtestada erakorralised meetmed alates hetkest, kui on tõendeid, et „vee-elusressursside või mere ökosüsteemi säilimist ähvardab kalapüügist tulenev tõsine ning viivitamatut reageerimist nõudev oht", ilma et ta peaks ootama määratud kvoodi ületamist. Nagu aga Euroopa Kohus kohtuotsuse AJD Tuna (EU:C:2011:153) punktides 63–65 märkis, sisaldavad määruse nr 530/2008 erinevad põhjendused hulka viiteid, mille täpsust J.-F. Giordano vaidlustanud ei ole ja mis tõendavad piisavalt, et käesoleval juhul selline tõsine oht esines.

47 Teiseks väidab J.-F. Giordano, et määruse nr 530/2008 vastuvõtmine tõi kaasa tema tegevuse piiramise, mis rikub tema õigust tegutseda oma kutsealal, nagu on tagatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta") artikliga 15, ja omandiõigust, mida tagab harta artikli 17 esimene lõik.

48 Siinkohal tuleb rõhutada, et kalapüügiõiguse ja pädeva liikmesriigi poolt konkreetseks kalapüügihooajaks antud kvoodi omamine ei anna vastupidi J.-F. Giordano väidetule talle õigust seda kvooti sõltumata asjaoludest ammendada.

49 Samuti tuleb meeles pidada, nagu Euroopa Kohus on otsustanud, et kutsealal tegutsemise vabadus ei ole absoluutne eelisõigus, vaid seda tuleb mõista kooskõlas selle funktsiooniga ühiskonnas (vt selle kohta kohtuotsus FIAMM jt *vs.* nõukogu ja komisjon, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 183 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega võib selle vabaduse teostamisele seada piiranguid, arvestades, et vastavalt harta artikli 52 lõikele 1 tohib seda teha ainult seadusega ja et proportsionaalsuse põhimõtte kohaselt peavad need olema vajalikud ning vastama tegelikult liidu poolt tunnustatud üldist huvi pakkuvatele eesmärkidele või kui on vaja kaitsta teiste isikute õigusi ja vabadusi (vt selle kohta kohtuotsus Digital Rights Ireland jt, C-293/12 ja C-594/12, EU:C:2014:238, punkt 38).

50 Käesoleval juhul vastab määrus nr 530/2008 vaieldamatult liidu üldise huvi eesmärgile, st eesmärgile vältida määruse nr 2371/2002 artikli 7 lõike 1 kohaselt tõsist ohtu hariliku tuuni varude säilitamisele ja taastamisele Atlandi ookeani idaosas ja Vahemeres. Lisaks, nagu nähtub kohtuotsuse AJD Tuna (EU:C:2011:153) punktidest 77–85, tuleb tõdeda, et määruses nr 530/2008 sisalduvad kalapüügikeelu meetmed ei ole ilmselgelt ebasobivad võrreldes sellega, mis on kõnealuse üldise huvi eesmärgi saavutamiseks vajalik, ning need on seega proportsionaalsuse põhimõttega kooskõlas.

51 Kolmandaks väidab J.-F. Giordano, et määruse nr 530/2008 vastuvõtmisega rikuti õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtteid, kuna see määrus lõpetas hariliku tuuni püügihooaja alates 16. juunist 2008, samas kui esialgu oli seda kala lubatud Prantsusmaal püüda kuni 30. juunini 2008.

52 Siiski, nagu Euroopa Kohus on juba välja toonud, on võimalus võtta meetmed, millega lõpetatakse püügihooaeg enne tavapärast kuupäeva, ette nähtud eelkõige määruse nr 2371/2002 artikli 7 lõikes 1 ja artikli 26 lõikes 4 (kohtuotsus AJD Tuna, EU:C:2011:153, punkt 75). Ühenduse ettevõtjad, kes tegelevad

hariliku tuuni püüdmisega, ei saa järelikult tugineda õiguskindlusele või õiguspärase ootuse kaitsele, kuna nad võivad ette näha, et selliseid meetmeid võidakse võtta (vt selle kohta kohtuotsus AJD Tuna, EU:C:2011:153, punkt 75).

53 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et J.-F. Giordano ei ole tõendanud õigusnormi, mille eesmärk on anda isikutele õigusi, piisavalt selge rikkumise olemasolu.

54 Kuna üks liidu vastutuse kohaldamise tingimustest ei ole täidetud, tuleb hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätta, ilma et oleks vaja analüüsida, kas teised tingimused on antud juhul täidetud.

Kohtukulud

55 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 sätestab, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise. Kodukorra artikli 138 lõige 2, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluse suhtes, sätestab, et kui kaotanud poolel on mitu isikut, otsustab Euroopa Kohus kohtukulud jagada.

56 Kuna J.-F. Giordano apellatsioonkaebus rahuldati, kuid tema kahju hüvitamise hagi jäeti rahuldamata, kannavad J.-F. Giordano ja komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu otsus Giordano *vs.* komisjon (T-114/11, EU:T:2012:585)**.

2. **Jätta Jean-François Giordano kahju hüvitamise hagi kohtuasjas T-114/11 rahuldamata.**

3. **Jätta Jean-François Giordano ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.**

Allkirjad